

který prohlášení obžalované dává soud odvolací, jest snad správným mluvnickým rozbořem užitého slova, jehož lze užití při výkladu zákona, jež však sotva jest na místě při výkladu projevu obyčejného venkovského lidu, ke kterému náleží obžalovaná a jest tím méně na místě, když — jak zjištěno — obžalovaná projev ten učinila v rozčilení, neuvědomujíc si patrně rozdíl formy času přítomného a budoucího. Bylo proto podle §§ 33, 479 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2784.

Při krádeži ze zvyku (§ 176 I tr. zák.) jest použití trestu § 179 tr. zák. i když tu není žádné jiné okolnosti, jež činí skutek zločinem.

Práva soudu kvalifikovati čin jinak než obžaloba (§ 262 tr. ř.) předpokládá, že trestný čin, jež soud ve skutku spatřuje, nenáleží k příslušnosti porotního soudu.

Pro zločinnou kvalifikaci (§ 176 II a) tr. zák.) nezáleží na tom, že cena věci před válkou nepřevyšovala nynějších 50 Kč.

(Rozh. ze dne 16. května 1927, Zm II 39/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. prosince 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 I tr. zák., a nikoliv podle §§ 171, 176 II a) tr. zák., jak zněla obžaloba, a za to ve smyslu §u 6 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. podle §u 178 tr. zák. za použití §u 55 tr. zák. odsouzen do těžkého žaláře na dva (2) měsíce, zostřeného a doplněného postem týdně, zrušil napadený rozsudek ve výrocích o právní kvalifikaci činu, o trestu a výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a uznal ve věci samé obžalovaného vinným, že, byv pro krádež vícekrát trestán, odňal dne 16. července 1926 v N. Č. pro svůj užitek cizí movité věci a to pár nízkých polobotek a pár černých punčoch v ceně 114 Kč z držení a bez přivolení Julie V-ové, čímž spáchal zločin krádeže podle §ů 171, 176 II a) tr. zák. a odsoudil ho za to podle §u 178 tr. zák. s použitím §u 6 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. a §u 55 tr. zák. do těžkého žaláře na tři (3) měsíce, zostřeného a doplněného jedním postem každých 14 dní.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5, 8, 9 a) — správně 10 — a 11 §u 281 tr. ř. Dlužno jí přiznati oprávnění, pokud namítá, že rozsudek překročuje obžalobu (čís. 8 §u 281 tr. ř.) a že žalobní skutek byl nesprávným výkladem zákona podřaděn pod předpis trestního zákona, který se k němu nevztahuje (čís. 10 §u 281 tr. ř.). Obžaloba proti obžalovanému zněla na zločin krádeže podle §§ 171, 176 II a) tr. zák., spáchaný tím, že obžalovaný dne 16. července 1926 v N. Č. byv pro krádež vícekrát trestán, odňal pro svůj užitek cizí movité věci, totiž pár polobotek a pár punčoch v ceně 114 Kč z držení

a bez přivolení Julie V-ové, při čemž bylo navrženo, by bylo použito trestní sazby ve smyslu §u 6 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. Samosoudce uznal sice, že obžalovaný byl vícekrát pro krádež trestán a že věci jím ukradené mají cenu 114 Kč, nekvalifikoval však jeho čin podle §u 176 II a) tr. zák., nýbrž uznal na kvalifikaci podle §u 176 I tr. zák. Toto rozhodnutí samosoudce porušuje předpisy §u 262 tr. ř., jež činí rozsudek zmatečným podle čís. 8 §u 281 tr. ř. Neboť právo dané soudu v §u 262 tr. ř., by zažalovaný čin kvalifikoval jinak než obžaloba, předpokládá, že trestný čin, ježž soud spatřuje ve skutku obžalovaného, nenáleží k příslušnosti porotního soudu, kdežto zločin krádeže podle §ů 171, 176 I tr. zák., jímž napadený rozsudek uznává obžalovaného vinným, patří k oněm skutkovým podstatám, jež jsou §em 179 tr. zák. ohroženy trestem těžkého žaláře od 5 do 10 let, a jest proto rozhodnutí o něm vyhrazeno porotnímu soudu. Nalézací soud jest ovšem opačného názoru a odůvodňuje jej úvahou, že nutno rozlišovati dvojí krádež ze zvyku, jednak obyčejnou podle §u 176 I tr. zák., trestnou podle §u 178 tr. zák. (bez ohledu na hodnotu), jednak trestnou podle §u 179 tr. zák., při níž prý se vyhledává ještě zvláštní zločinná kvalifikace podle §§ 173, 174, 175, 176 II tr. zák. Než tento výklad není správným, neboť jak zmateční stížnost právem uvádí, odporuje zřejmě smyslu i doslovu zákona v ustanoveních §u 176 I, 178, 179 tr. zák. a byl odmítnut již autentickým výkladem, jenž se §u 179 tr. zák. dostal nařízením min. sprav. ze dne 13. června 1856, čís. 103 ř. zák., v němž se výslovně praví, že v případě, že krádež stalo se zvykem, jest použití trestu stanoveného v §u 179 tr. zák. také tehdy, nepřibude-li žádné jiné okolnosti, jež činí skutek zločinem.

Výrokem soudu, podle něhož nebylo uznáno na kvalifikaci krádeže ve smyslu §u 176 II a) tr. zák., ač bylo zjištěno, že obžalovaný byl vícekrát pro krádež trestán, a že cena odcizených věcí činí 114 Kč, byl porušen zákon také v ustanovení §u 176 II a) tr. zák. Napadený rozsudek odůvodňuje tento výrok tím, že hodnota odcizených věcí v roce 1910 (lex Ofner) by nebyla přesahovala 50 Kč. Než, jak stížnost správně namítá, jest tento názor v příkrém rozporu s úmyslem zákonodárce, který v zákoně ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. (10. prosince 1923, čís. 259 sb. z. a n.) dostatečnou měrou vzal zřetel na znehodnocení peněz, jinak však ponechal dosavadní zákonná ustanovení beze změny. Bylo proto důvodné zmateční stížnosti již s hlediskem §u 281 čís. 8 a 10 tr. ř. vyhověti a napadený výrok, jakož i výrok o trestu a výroky s tím související zrušiti jako zmatečné, aniž bylo zapotřebí zabývat se důvodem zmatečnosti podle čís. 5 §u 281 tr. ř., jenž (lze-li jej vůbec pokládati za provedený), týká se okolnosti pro otázku viny při správném použití zákona nerozhodné. Zrušením výroku o trestu stal se další uplatňovaný zmatek podle čís. 11 §u 281 tr. ř. bezpředmětným. Poněvadž rozsudek obsahuje bezvadné zjištění skutečností, které při správném výkladu zákona odůvodňují podřazení trestního činu pod ustanovení §u 171 a 176 II a) tr. zák., nebylo překážky, by nebylo ihned rozhodnuto ve věci samé, jak se stalo.